

сушата. Рѣки нѣмаме, има тукъ-таме долчини, но и тѣ въ голѣма суша пресъхватъ. Ние отъ това село нѣмахме по харманъ и презъ августъ, съ що да поимъ добитѣка, да приемъ ние и да се оперемъ. Хѣ тамъ, задъ онова бърдо, долу въ падината има малкъ изворъ, но той е дълбокъ и извира отъ блато. Около това блато се трупатъ хиляди домашни животни, хора и гадове. Понеже извора не може да се огради, всички газятъ въ блатото. Добитѣкътъ пие мжтилката, а хората наливаме въ каци повече жабунякъ, тиня и мжтна вода, па върху колесарка или цѣла кола, караме въ селото, което отстои 10—12 километра далечъ. Въ дома вкарваме качкитѣ подъ стрѣха, да се избистри водата. На дъното се набира калѣта, а отгоре остава нѣщо като боза. Тази вода, пълна съ шума, ние точимъ съ голѣма спестовностъ и по малко приемъ, колкото да разквасяме уста. Тегло теглимъ ние за вода, — тегло, каквото не вѣрвамъ да има и въ пѣкъла.

Селянинътъ си отдѣхна. Той изтри съ прѣсти потъ отъ чело и продължи:

— Знаешъ ли, какъ сме пожънали нивитѣ и покосили ливадитѣ лѣтосъ безъ вода? Не питай. Още отъ миналата година нѣкои зеха да приказватъ, че щѣли да ни докаратъ вода. Ние по-старитѣ се събрахме, викахме и старитѣ турци. Зехме да мислимъ, може ли да стане това. Казватъ да подпишемъ протоколъ, да се задължимъ да плащаме и да работимъ безплатно — защото вода щѣли да ни докаратъ. А гледай, нашето село е на високо, а барата, хѣ-е—долу, десетъ километра далечъ. Какъ ще ни докаратъ вода? Ние не повѣрвахме. Нѣкаква „политика“ ще е това за новъ данъкъ. Разбира се, ре-